

ма, да се ми, налазећи се у њиховој близини, не бисмо бојали, да бисмо видели – они су исто такви као и ми, и они разумеју све наше тешкоће, зато што и сами пролазе кроз те тешкоће. Што чиним ја, чиниш и ти.

Веома су ми се свиделе речи једног мог познаника који више воли да се исповеда код «жењених свештеника». Рекао је да «нежењени свештеници» као да живе на другој планети и понекад говоре с тобом тако да ништа не разумеш.

Нећу да скривам – сагласан сам са њим. Веома често свештеник с породицом поседује спокојство, уравнотежен карактер, зато што је имао прилику да... мења пелене. Када купујеш пелене и корситиш их по намени, немогуће је притом летети у облацима. Напротив, човек се приземљује, постаје човечнији, искренији, и не претвара се. Он се више не шепури на излогу светости, него носи у себи благодат, простоту, смирење православног духа.

Њреј. Јустин Нови Ђелијски
НА ПРАЗНИК СРПСКИХ СВЕТИТЕЉА

Гле, данас ми славимо Српске Светитеље, сведоке овог Светог Еванђеља Христовог. Дивни Светитељи наши, од Светога Саве до данашњег дана, сви се они одазваше позиву Господа Христа: „Хајдете, Царство Небеско је Готово, дошло је, уђите у њега“. И дивни Светитељи Српски уђоше у њега да би и нас, све Србе, повели у то чудесно, у то непрекидно славље Господње. И сви наши Светитељи сведоче да је заиста Господ дошао у овај свет, дошао је да човека васкрсне из свих његових грехова, васкрсне из свих његових смрти. Јер сваки грех је мала смрт, сваки грех је мали гроб. У свима њима душа наша мртвује, а Господ је дошао да нас васкрсне из мртвих. Светитељи Српски, васкрсавајући себе из свих својих грехова, побеђујући све грехе и све страсти, очистили су себе и служили Господу и стекли Живот Вечни још на земљи, сте-

кли Истину Вечну, Правду Вечну и то дали Српскоме роду, отворили Царство Небеско за Српски род и народ. Сетите се Светога Кнеза, великога Цара Лазара на Косову. Шта је урадио? Он се определио за Царство Небеско и цео народ са њим, сав Српски народ, причестивши се, испунивши себе Господом Христом, пошао је на велику голготску жртву косовску, и положио живот свој за Небеско Царство, за Истину Вечну, за Правду Вечну, за Живот Вечни. То су нам дали наши велики Свети цареви и краљеви. Одазвали се Господу Христу.

А ми Срби данашњи, шта ми данас радимо? Ми поступамо ко оне рђаве слуге Божје. Ми прогонимо из душа својих и са земље своје Светитеље своје. Ко се данас држи Светога Саве, ко се данас држи Светитеља Српских, ко иде за њима, ко служи њима од Срба, несрећних Срба?

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДРУГА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА - СВИХ СВЕТИХ У СРПСКИМ ЗЕМЉАМА ПРОСИЈАВШИХ

*свешт.муч. Доротијей Турски, ѡреј. Доротијей Палесийински
ѡреј. Пејшар Коршки*

Мш. 4, 18 - 23, зач. 9; Рим. 2, 10 - 16, зч. 81.

архимандрит.Андреј (Конанос)
ПОСТАНИ ЧОВЕК ДА БИ СЕ ПРЕОБРАТИО У БОГОЧОВЕКА

В ећина нас је пришла Цркви да бисмо познали Бога. Ипак, бива тако, да после недуго времена ми постајемо некако лажни, буквално почињемо да служимо као украс на излогу. Изгледамо тако као да можемо решити све проблеме. О свему судимо, дајемо савете, о свему имамо своје мишљење. Претећи прстом чинимо примедбе другом. Но при том ми сами уопште не личимо на те идеале о којима расуђујемо. Нас муче сасвим друге ствари.

Зато, ако не желиш да се и са тобом не деси слично, говори о Богу својим животом. Говори о томе што знаш, и не скривај истинског себе. Ти си – обичан човек, са својим страстима, грешкама и немоћима. Као и сви људи и ти желиш љубав, пријатељство и остале радости.

Веома често, дошавши у Цркву човек почиње да мисли да је учрковљење само по себи изменило сву његову природу. Но, рећи ћу

ти, да по питању сопственог «ја», ту се никаква промена није десила. Карактер се не може изменити само зато што је човек дошао у конкретно место – чак и ако је то место свето.

Али нешто друго може да се деси. Ми продужујемо да у себи носимо своје страсти које почињу да се трансформишу. На пример, човек престаје да се туче на фудбалским утакмицама или престаје да посећује ноћне клубове, престаје да употребљава наркотику, но страст која га је побуђивала да све то ради, никуда није отишла – зато што је немогуће опростити се тако брзо са страстима.

Страст – то није кошуља коју можемо скинути са себе, бацити на прање и заборавити на њу. Ми смо сједињени са својим страстима. Зато често проиходи следеће: «светска» страст се трансформирала у «хришћанску». Ето због чега понекад човек који је раније био фанатични навијач, тукао се, после меча ломио излоге, а сада

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

после учрковљења, остаје јаросни фанатик – само сада у Цркви.

То је тај исти случај, када људи говоре о својим ближњим, који су постали црквени људи: «Он иде у цркву, но уопште се не мења! Кида нам живце као и раније!»

Шта се није изменило? Основне, главне црте карактера

– Али, чедо, зар ћемо ми изгубити нешто седећи с њима? Зар смо ми толико бољи од њих? Ми имамо неку посебну врлину коју треба да чувамо? Зар ми нисмо такви, као и они? То што живи у нама живи и у њима. Само што се наши пороци, страсти, проблеми пројављују на други начин. Ми почињемо да се

И да знате, ти религиозни које најчешће називамо „побожни људи“ најопаснији су у Цркви. Ти побожни људи, су веома опасни. Бог да нас сачува од њих. Када служимо Свету Литургију и кажемо: „Господе, спаси благочестивија“ ..., један Светогорац је рекао у шали: „Господе спаси нас од благочестивија“ тј да нас Бог сачува од тих религиозних или „побожних“ људи; јер побожан тј религиозан човек претставља својеприродну личност, која никада није имала лични однос са Богом. „Побожна“ личност пости, спроводи молитвено и разна друга црквена „правила“, просто испуњава задужења пред Богом, али нема никакав озбиљан однос са Њим и зато Бог, оваквој личности, никада не открива баш ништа.

И ево, сведочим вам и признајем из сопственог опита и искуства, да се у животу нисам сусрео са већим враговима и опасношћу за Цркву од „побожних“ људи.

мишрополић Аџанасије Лимасолски

су остале исте. Оне се не могу преобразити саме по себи – само зато што је човек пришао Цркви и постао хришћанин.

Зато је важно имати на уму да гнев и раздражење остају с нама. И мада се ми сад већ гневимо као из «духовних» разлога, но главна страст је као и пре с нама.

И ако хоћемо да будемо искрени, сагласићемо се с речима Пајсија Светогорца. Када је Старац једном путовао на броду из Дафнија у Уранополис, неко га је препознао и рекао му:

– Старче, дођите овамо, да не седите са мирјанима!

А Старац је одговорио:

свађамо, на пример због црквеног устава – да ли смо правилно одслужили службу...

Једном сам видео два монаха како су се посађали због тога какву чинију да изаберу за прање воћа. Да, они се нису тукли и нису се псовали као на фудбалској утакмици, но њихове раније страсти су остале с њима.

Ако ми то схватимо, у првом реду ћемо успоставити бољи контакт са собом, а затим ћемо постати снисходљивији према другима. Код нас ће се појавити више човекољубља и смирења. И ако ми себе признамо таквима какви смо, ако се измиримо са

својим «ја», ако познамо себе и заволимо себе, то ћемо и своју децу почети волети далеко више, зато што ће се код нас појавити далеко више снисхођења. Јер какво је моје дете, такав сам и ја! На пример, ми се свађамо са својом децом ако они, како се нама чини, скрећу са истинитог пута, а на самом делу, ми сами смо скренули са тог пута. Сви смо се ми с њега уклонили, сви смо ми бегунци, свима нама нешто не успева. Ми се, просто, старамо да то замаскирамо, зато се и не види.

Човек живећи у Цркви и општећи с другим црквеним људи-

Један од првих вражијих нападаја на нас јесте помисао уздања у сопствене снаге, односно ако не одбацивање, оно макар неосећање потребе за благодатном помоћу. Као да нам непријатељ нашаптава: „Не иди онамо, према светлости, где можеш да задобијеш некакве нове снаге! Мени си и овакав добар.“ И човек се преда безбрижности. А непријатељ у међувремену негде подметне камен (непријатности), негде наведе на танак лед (преласти страсти), негде окити цвећем већ увеле снаге (повољне околности). Не базирајући се око себе, човек срља све дубље и дубље, не досећајући се да је његов пад све већи, све док најзад не дотакне само дно зла, док не доспе у предворје пакла.

свешти Теофан Затворник

ма, веома брзо почиње да схвата да су многи од њих остали исти такви какви су били и до Цркве. Један млад човек ми је причао да, када је дошао у Цркву, надао се да ће овде угледати потпуни идеал. Тај млад човек је радио у банци. И показало се да, као што су у банци биле свађе, спорови, осуђивања, интриге, све исто то је бивало и у парохијском храму.

А једна жена, која живи у иностранству и активни је парохијан у тамошњој цркви, често ми пи-

ше да је спремна покидати своју косу, јер не може више да издржи. «Изгубила сам веру!» – једном је написала. Зашто је то тако? Зато што смо сви ми људи, људи са својим проблемима и слабостима. И уколико ми то препознајемо, наш карактер ће се поправљати. Помиривши се са самим собом, признавши себи, ми ћемо моћи рећи свом ближњем: «Какав си ти, такав сам и ја. Ја те волим. Опрости ми, и ја теби опраштам».

Лаж у односу према себи самом, лицемерје и фарисејство само усложњавају наш живот.

Признавши истину о себи са-

мом, заволећемо друге људе, постаћемо снисходљивији и човечнији. А поставши човечнији, придобићемо и божанственост. Смиривши се, приземљивши се, полетећемо, зато што, да би полетели потребно је најпре чврсто стати на земљу. Постани човек да би се преобразио у богочовека! Буди прост, смирен и природан.

Због тога је Господ и начинио апостоле (а потом и свештенике) својим наследницима међу људи-